

Fecske Csaba

Idegenben

(Nagybátyám, R. Gyula emlékére)

jeges szibériai szél borotválja elvadult arcomat
lélegzetem füstje lekonyul mint Káin
égőáldozatáé nem vagyok kedves én sem
az Úr előtt különben miért is ráncigált volna ide
ahol a madár se jár csak a honvágy facsargatja
szívemet jelenlétem itt a hiábavalóság parádéja
hullik a hó mint az otthoni lórúgta pajta oldaláról
a vakolat a hó éber és árulkodó a lábnyomok
fölérnek egy följelentéssel mohón falom a nyers
marharépat amit a ganéjban találtam falom mintha
az életem múltna rajta az életem múlik gyorsabban
mint az idő amely beállt mint a téli Don ha átjutsz is rajta
ott se jobb gyűlölet van bennem és tetű ettől is attól is szenvedek
lerobbant a remény lestrapált munkagépe hiába is iparkodnak
beindítani elgémberedett kezű napok pedig a munka java
még hátra van a percek úgy vánszorognak mint az ekét húzó
lesoványodott lovak aszály idején hiába csattan az ostor a hátukon
s szakad róluk a víz farkasüvöltés keríti a kapcaszagú éjszakát
kirántja lábam alól a hazavezető utat amit rég betemetett a hó

FECESKE CSABA (1948) Arnóton élő költő, író, publicista. Utóbbi kötete: *Árnyűző élet* (versek, Magyar Napló Kiadó, 2020).

Óvatlan évek

negyvenöt évig élt boldog házasságban
mondta a pap többek között
ezt jó lett volna tudni korábban is
biztosan nagyon jó boldognak lenni
Istenem negyvenöt év sötét vadon
ahol nemcsak madarak fütyörésznek
de félelmetes vadak csörtetnek a bozótban
ennyi idő alatt egymáshoz csiszolódik
két ember az óvatlan évek
csiszoló munkája nem fájdalommentes
hegek jelzik az útját a sírig tartó
szerelemből két szárnyaszegett
szív harca lesz halálig tartó küzdelem
valami olyanért ami nem is létezik
csupán hiányzik

Nyom a porban

vajon mit gondoltok rólam
elveszett a ló alólam
lő nincs de kilóg a lóláb
alávaló a valóság

félreéltem az életem
üresen kongott énekem
olyan idegen lett minden
magamra hagyott az Isten

minden szavam panaszkodó
emlékekhez ragaszkodó
ami volt egykor most hol van
mi mutatja hogy itt voltam

szél kuszálta nyom a porban

Roppant súly alatt

itt hagytál hát te is barátom
eggyel megint kevesebb vagyok
mint rád a megfagyott göröngyök
zuhognak rám a téli csillagok

hirtelen minden olyan sötét lett
a remény izzószála kiégett
mint hentesnél az üres vaskampók
meredeznek bennem a miértek

álmatlan éjszakák rajzolják újra
elmosódó arcvonásaid
hiányod roppant súlya nyom
letenni belőle volna mit

Egy sír fölött

egyre csak tágul a létünk ütötte
rés az időn
rám rakja terhét minden pillanat
ami sietve jön

és éppúgy távozik
s mint levett ócska göncöt hagy maga után
beszélni erről olyan nehéz
mint fölszakadt seb a szám

az emlékezet
mumifikálja azt aki már nincs velem
mint szarkofág fedele
csukódik rá szemem

nézem az ismerős nevet
apám nevét a kőlapon –
rigó fütyül a gesztenyefán
mintha ő üzenne hallgatom